

Jeg ligger i sengen min. Det er natt. Ute er det anda en lysning, det er sommer.

Værelset er lyst, malt i lysegult. Det er koselig.

Noen grusomme pipestemmer, høye, lyse. Gud slår verbalt.

” Du er for sliten og ødelagt til å komme inn i Abha-riket.”

” Jeg skal sende Abdul- Baha på deg, så du blir knust og drept på den måten.”

” Hvis du begår selvmord med Bahauallah værende som en rest, snyltende på deg, kommer Bahauallah til å hindre at jeg kommer til den åndelige verden, og jeg må flakke om på jorden i 3000 år.”

” Du skal tortureres i tusener av år i helvete.”

Jeg føler at Gud har sveket meg, et grusomt, nedrig svik.

Haifa 2008. Mars-april.

Babs gravmæle ligger foran meg. Hvitt, med gullkuppel og søyler. I skråningen fra Middelhavet og opp mot Karmelfjellet.

Jeg står utenfor gjerdet. Besøkende er bare tillatt å gå inn i Babs gravmæle før 12.00.

Ber til Gud.

” Kjære Gud, la meg få komme inn i Abha-riket.”

Følelsen av et stort lys, et gult lys, omtrent halvparten så stort som Babs gravmæle.

En stemme som sier:

” Du skal få komme inn i Abha – riket.”

Jeg ble glad, forferdelig glad. For det var det jeg ønsket meg mest.

Nå knuser Gud det løftet om at jeg skulle få komme inn i Abha – riket.

Gud har gått over fra kjærlighet og hjelp til grusomhet. Om nettene slår han verbalt i flere timer. Fra jeg legger meg, i 12 tiden til 04.00.

Det dreier seg delvis om Bahauallah, om hans fortid på jorden. Hustruene hans. Han mishandlet dem. Han var sadistisk, og pulte dem til underkastelse. De ble helt ødelagte.

” Jeg sto og så på, jeg kunne ikke gjøre noe. Men nå gir jeg igjen.”

Gud sier han er en person, en person med en egen agenda. Han vil straffe Bahauallah.

Etter hvert ble det så grusomt at jeg orket ikke mere. Ligge og høre på grusomhetene fra Bahauallahs fortid om nettene. Om hans hustruer, datteren og sønnen.

Guds grusomhet, de grusomhetene han kom med i timesvis, i ett sett, sviket.

Jeg vill vekk.

Reiste til gjestehuset på Louisenberg sykehus. Det var sommerfestival på Angsbacka kursgård i Sverige. Hadde lyst til å reise dit, for å komme meg vekk, og prøve å få hjelp.

Om nettene. Noen kvinnestemmer , en slags personer, fra de himmelske høyskarer. ”Stå på dine egne beslutninger og innsikt. ”

Virket som hjelp og støtte.

Holdt meg våken til 04.00 om morgenen. Vekket meg tidlig.

Sto på verandaen på gjestehuset. Vinden bruste gjennom trekronene. En dypere stemme, som slår og slår hele tiden.

” Reis hjem. Du er for sliten til å reise til Angsbacka. Det er langt å reise.”

Holdt meg våken en natt til.

Følte jeg var for sliten til å reise. Reiste hjem.

Sitter i arbeidsværelset. Ljanskollen stiger opp. Grantrær, frodige grønne løvtrær. Det er i begynnelsen av juli.

Hører på musikk. Maria Callas. De beste platene hennes, Mio Babino Caro, Vissi del Arte.

Gud lager grusomme setninger i musikken.

” Jeg skal knuse deg langsomt. Jeg skal slite deg ut.”

” Jeg bare prøver deg ut for å se hvor dum du er.”

” Hvordan skal du klare det, ri to hester på en gang? Du kommer til å bli helt utslitt.”

” Du er en pyse.”

” Du er en drittsekk.”

” Nå er det i hvert fall jeg som har makten, og du må høre på meg.”

” Så blir du helt utslitt.”

” Jeg hater deg din pyse.”

” Nå kan jeg knuse deg og ødelegge deg fullstendig.”

Det er helt forferdelig å bli utsatt for disse grusomhetene når jeg skal sitte og kokelure.

En film på fjernsynet. Sannsynligvis en dårlig thriller. Gud slår og slår i musikken.

Sier de grusomste ting.

Er på badet. Pusser tenner. Gud taler i motorlyden fra tannbørsten. Slår og slår.

Fortsetter å si grusomheter.

Sitter på do. Gud lager tale i urinen. Fortsetter med grusomhetene.

Hele døgnet ble jeg utsatt for denne slåingen og disse grusomhetene.

Reiste til Holmely, et kristent retreatsted i Nordfjord. Ligger vakkert til. Like ved fjorden. Fine terasser der man kan sitte og se utover vannet.

Har inngått en fredsavtale med Gud.

Gud skal ha en halvtime til Bahauallah, for å straffe ham. Så vil Bahauallah mase på en time, og så kan jeg få sove.

Etter nesten 1 time og ett kvarter begynte Gud med grusomhetene sine igjen.

”Jeg skal knuse deg.”

”Jeg skal ødelegge hele menneskeheten.”

”Du er en verdiløs dritt.”

”Du bryr deg ikke om Gud.”

”Ved grusomhetene mine har jeg banket forholdet til Gud ut av deg.”

”Jeg har vunnet.”

”Menneskets bestemmelse er å elske Gud, og de som ikke kan det, mister retten til å leve.”

Jeg sto opp. Gikk ut på verandaen og tok meg en røyk. Lyst ute. Fjorden er stille. Kan sees mellom trærne.

Gud sa: Ta en tablett, så får du sove.

I stedet begynte han med grusomhetene sine igjen.

” Når du er utslitt, vil vi ikke ha noe med deg å gjøre.”

” Vi samler på så altfor mye skrap i universet som det er.”

” Universet er for stort. Vi må utradere en del skapninger.”

Fjorden ligger speilblank. Noen holmer ligger like ved land. Måkene flyer, lager et svare leven. De har rede på den ene holmen.

Innerst i fjorden stiger fjellene bratt opp. Vilt og ugjestmildt. Men vakkert.

Sitter på terassen. Det er sol, men forholdsvis kaldt. Bare 16 grader.

Får summet meg litt. Guds grusomhet er ikke så ille om dagen.

Er grusomt, grusomt trett.

Når jeg tenker på de påkjenningene jeg har vært utsatt for de siste 3 ½ årene, er ikke det noe rart. Jeg burde bli møtt med en belønning, og så blir jeg møtt med Guds grusomhet.

Et ektepar er her for å hvile ut. De har vært her mye. Det er en veldig omsorg her, som gir ro. Maten er hjemmelaget og god.

Er fortsatt trett, men er bedre.

Jeg trenger sannsynligvis år på å hvile ut etter disse 3 ½ årene med Bahaulah.

Jeg trenger også å få sjelen min igjen.

Men hvilke muligheter er det for det, i verden som den er nå?

Veldig små.

Fjorden ligger speilblank, hvitblå i kveldslyset. Solen er på vei mot horisonten.

Stranden er oversvømmet. Vannet ligger over sanden, over gresset og nesten bort til veien.

-Det har regnet så mye, så stranden er helt oversvømmet.

Borgny peker mot vannet.

Vi går bortover veien langs Tyrifjorden. Borgny er min kusine. Jeg er på besøk på Tangerud, en gård på Øst-Modum, Borgnys barndomshjem, og der hennes mor bor.

Solen nærmer seg horisonten. Den begynner å bli rød. Veien gjør en sving.

- Jeg har det godt nå, jeg begynner å kjenne glede.

Borgny ble skilt for noen år siden.

Fjorden ligger hvitlig. Frognøya ligger på den andre siden. Sollihøgda er

Som en grønn åskam.

- Hvor langt skal vi gå?

-Vi kan jo snu.

- Det høres merkelig ut, men Gud har lovet meg å hjelpe meg med Bahauallah. Guds straff for Bahauallah, er at alle egenskapene hans skal knuses, og at han skal gjøres til intet.

Han har halshogget Bahauallah. Livet renner langsomt ut av ham, og han er blitt mindre.

Gud slår og slår. Voldsomt og intenst. Stemme, ganske kraftig, som sier grusomheter i ett sett.

Ligger i sengen på det største gjesteværelset. Det er bondeblått. Vinduet vender mot Tyrifjorden.

Får ikke fordøyd inntrykk etter dagen. Etter samtalen med Borgny. Holder på i timesvis, fra jeg legger meg ved tolv-tiden, til jeg sovner i to-tre tiden.

En hvithåret skikkelse står i døren. Håret er hvitt over et brunbarket ansikt. Lyser av kjærlighet.

Marimoster, min tante. Hun begynner å bli veldig senil. Spør om en ting, og to minutter etter spør hun om det samme opp igjen. Er tunghørt, hører ingenting.

- Fryser du? Her er teppe hvis du fryser.

Jeg rister på hodet. Nei, jeg fryser ikke.

Hun går.

Har en følelse av at hun er kommet inn for å se om jeg virkelig er der.

Tyrifjorden ligger himmelblå i sollyset. Norefjell stiger opp på den andre siden. Det er ikke snø på.

Sitter på en stein og har rast.

Gud slår og slår, i ett sett, voldsomt, med kraftig stemme.

Har tenkt å prøve å fortelle Borgny om Gud som er blitt grusom, når vi skal gå tur om kvelden.

Men Camilla, Borgnys niese har lyst til å bli med. Så det blir ikke anledning.

- Gud har hjulpet meg med Bahaulah, men nå er han blitt grusom mot meg.

Prøver å fortelle Borgny om forandringen som har skjedd med Gud, at han er blitt grusom.

Sitter i godstolen hjemme, med mobiltelefonen mot øret.

- Minner om kvinnemishandling. Han slår med ord. Knuser sinnet.

Prøver å isolere meg fra andre.

- Du kan jo prøve å ta kontakt med en prest i menigheten på Nordstrand.

Tja, tenker jeg, men er litt usikker.

- Du kan jo også prøve å dra på retreat.

Men så kommer det andre ting. Du er for lite sammen med mennesker.
Du har ikke fast jobb.

Vet det ikke er så lett å bli trodd. Jeg har i årevis slitt med å få folk til å tro at jeg bærer på en ond ånd, Bahauallah. Derfor har jeg ikke fortalt om Gud og den kontakten jeg har med ham til noen. Har følt at folk vil oppfatte meg som fullstendig gal. Men nå er attpåtil Gud blitt grusom. En Gud som i den kristne religionen framstilles som kjærlighet, omsorg, en far. Vet at dette er vanskelig å tro.

Er forferdelig å være hjemme. Gud slår og slår. Reiste til Bergen for å besøke familie og venner. Etterpå til Utstein pilgrimsgård, i nærheten av Stavanger.

Sov til 12.00. Bahauallah holdt meg våken til 04.30 natten før.

Satt ute en time i solen, foran huset. På noen stoler og et bord som står på gårdsplassen. Det var vanskelig å slappe av fordi Bahauallah holdt på hele tiden med å ta makten over kroppen min, og kunne tyrannisere meg.

Gikk en tur. Langs en vei som førte innover i landet. Flate jorder, kortklippet gress og sauer som beiter. Vakkert.

Det var vanskelig å gå normalt, fordi Bahauallah gjorde meg stiv i kroppen. Han prøver å kontrollere hodet mitt, ved å holde det rett fram, snu på det, så jeg ikke får sett.

Det virker på en måte som om Gud prøver å hjelpe, ved å stoppe Bahauallah litt, når han prøver å ta makten over kroppen min og sinnet mitt.

